

sygn. akt. IV K 204/15

1 Ds. 974/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5. sierpnia 2015r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w IV Wydziale Karnym

Przewodniczący – SSR Bartosz Bytniewski-Judasz

Protokolant – Magda Charkot

przy udziale prokuratora Anny Bartos

po rozpoznaniu 05.08.2015r. dnia sprawy

A. S. (1)

s. J. i K.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że: w dniu 21 lutego 2015 r. w S. na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości odpowiadającym stężeniu 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...), będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 25 maja 2005 r., sygn. K 227/05 za czyn z art. 178a § 1 kk

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k.

I. Oskarżonego A. S. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu i za to, na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności a jej wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza na 5 (pięć) lat próby.

II. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu grzywnę w rozmiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda a na jej poczet, na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zalicza okres zatrzymania oskarżonego od 21.02.2015r. do 23.02.2015r.

III. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat.

IV. Na podstawie art. 49 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 300 (trzystu) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

V. Na podstawie art. 626 § 1 i 627 k.p.k. oraz art. 16 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 260zł.

IV K 204/15

UZASADNIENIE

20.02.2015r. oskarżony pił alkohol. Nazajutrz po 14:00 postanowił wyjechać i udać się na plac budowy na N., gdzie pracował Wsiadł w swój samochód marki D. (...), uruchomił go i ruszył w drogę. Został zatrzymany przez strażników

miejskich, gdyż próbował naruszyć zakaz wjazdu na Most D.. Jego wygląd od razu wzbudził podejrzenie co do stanu jego trzeźwości. Oskarżony został przebadany na zawartość alkoholu w organizmie. Badania wykazały u niego ok. 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód: zeznania świadków oraz protokoły i dokumenty z kart 2, 4-7, 10-11, 24-25

Oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Wniósł o wydanie wyroku bez rozprawy.

Oskarżony jest osobą karaną. M.in. wyrokiem SR w Stargardzie Szczeciński z dnia 25.05.2005r. wydanym w sprawie K 227/05 skazany został za czyn z art. 178a § 1 k.k. Ma 31 lat. Jest zdrowy psychicznie. Ma wykształcenie średnie. Pracuje na budowie, roznosi ulotki, zarabia ok. 1.600zł miesięcznie. Nie ma nikogo na utrzymaniu.

Dowód: oświadczenia i wyjaśnienia oskarżonego k. 32-33, 51, dane o karalności k. 47, dane osobo poznawcze k. 34-35 opinia psychiatryczna k. 54-55, odpis wyroku k. 26-28

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, sąd zważył, co następuje. Zeznania świadków oraz protokoły i dokumenty z kart 2, 4-7, 10-11, 24-25 w powiązaniu z wyjaśnieniami oskarżonego stanowią spójny i w pełni wiarygodny zespół dowodów niesprzecznych z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Nie pojawiła się żadna okoliczność, nakazująca powątpiewanie w ich treść.

Stopień szkodliwości społecznej rozpatrywanego czynu jest dość znaczny, zdecydowanie wyższy niż znikomy. Oskarżony był nietrzeźwy w znacznym stopniu, stopień nietrzeźwości miał wpływ na sposób, w jaki prowadził pojazd – zamierzał popełnić wykroczenie drogowe. Zamierzał też poruszać się w trudnych, zimowych warunkach, w godzinach komunikacyjnego szczytu w trudnym dla kierujących miejscu. Jego dalszym zamiarem była podróż w odległy od miejsca zdarzenia rejon N.. Wszystko to potęgowało niebezpieczeństwo, jakie generował.

Oskarżony to osoba dorosła, poczytalna, należyście rozeznana w otaczającej ją rzeczywistości. Naruszone przez niego normy są elementarne i oczywiste jest dla dorosłego człowieka, że poddane są ochronie prawnej, w tym także prawa karnego. Oskarżony wiedział, że popełnia przestępstwo. Działając w sposób opisany przez sąd, chciał je popełnić. Uczynił bowiem wszystko, by ono zaistniało. Zatem wina umyślna jest niewątpliwa natomiast stopień zawinienia, przy uwzględnieniu znacznego stopnia nietrzeźwości, uznać należy za wysoki.

Zachowanie oskarżone wypełnia ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k. oraz art. 178a § 4 k.k., skoro oskarżony wcześniej skazany był za czyn z art. 178a § 1 k.k.

Orzekając co do sankcji, sąd kierował się dyrektywami art. 53 §§ 1 i 2 k.k. w zw. z art. 56 k.k. wedle ich brzmienia z dnia popełnienia omawianego czynu. Nakazywały one, aby sąd wymierzał karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień szkodliwości społecznej czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do osoby skazywanej a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd ma w szczególności uwzględniać motywację i sposób zachowania sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych skutków przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu.

Okoliczności obciążające to w szczególności uprzednia karalność oskarżonego, wysokie ustawowe granice zagrożenia, fakt, że oskarżony popełnił ten czyn aby sobie wygodzić, szkodliwość społeczna tego czynu, stwarzane przez oskarżonego niebezpieczeństwo w ruchu drogowym.

Okolicznościami łagodzącymi są w szczególności fakt, że oskarżony w żaden sposób nie utrudniał postępowania.

Tak argumentując, co do sankcji orzeczono jak w punktach I. i II. Dotychczasowa karalność oskarżonego dotycząca tylko zdarzeń z zakresu bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz to, że w żaden sposób nie utrudniał postępowania,

jak również fakt, że równocześnie miał być wobec niego wykonywany środek karny z art. 42 § 2 k.k. i orzekane grzywna i świadczenie pieniężne, spowodowały, że sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Świadczenie wymierzone w punkcie IV. oraz grzywna z punktu II. zapobiegają w szczególności nieuzasadnionemu poczuciu bezkarności, jakie może wywołać zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Wartość świadczenia i stawki dziennej grzywny ustalono mając na uwadze trudną sytuację materialną oskarżonego.

O kosztach należało orzec zgodnie z normami powołanymi w punkcie V. wyroku.